Ч. 215. Неділя 6 жовтня (23 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З нарад делегаций. — Ґроза війни на Балкані. — Близьке заключене італіяньско-турецкого мира.

В комісиї заграничних справ австрийскої делеґациї референт марк'ґр. Бакегем зложив звіт, в якім порушив з великою точностю всі важнійші події на поли заграничної політики послідних літ, обговорюючи заразом вплив тих подій на Австро-Угорщину. Насамперед говорив референт о противеньствах між Німеччиною і Анґлією і вказав на зближене між обома тими державами при помочи умови що до взаїмної виміни гадок про будову фльоти. Відношене обох держав почало укладати ся прихильнійше. Дві спірні точки с. є. справа суперництва в будованю кораблів і справі баґдадскої зелізниці станули близше до полагодженя. Справоздавець займає ся опісля подрібно переговорами в справі баґдадскої зелізниці, обговорює договір між Німеччиною а Росиєю на основі порозуміня в Почдамі, яке вкінци довело до того, що Росия, а потім і Анґлія понехали свій опір, почім турецке правительство заключило з німецким підприємством умову. Після тої умови перейшла концесия для простору з Баґдаду до перского заливу на турецку спілку, в якій мають мати участь передовсім Німеччина і Анґлія, а також Австро-Угорщина, Франция та Туреччина. В трактаті узнала Німеччина, що Росия має в Персиї специяльні інтереси, коли Німеччина має там лише торговельні цілі. Сей трактат не є також для нас без значіня. Утревалене мира може лише принести користь, коли лише відносини між Німеччиною а Росиєю є приязні.

Далеко значнійшим вислідом з'їзду в Почдамі було без сумніву приречене обох правительств не вдавати ся в ніяку комбінацию, яка могла би мати офензивне вістре против другої сторони. Була то подія тим більше визначна, що стала ся підчас переговорів Німеччини з Францією о Марокко.

З'їзд монархів в Балтийскій Пристани скріпив взаїмне пересьвідчене, що удержане відносин опертих на взаїмнім довірю має для інтересів обох держав і загального мира велике значіне. Можна з того вносити, що Росия не проектує віякого самостійного підприниятя пр. в справі турецко-італіяньскої війни.

Конференция францускої премієра з російскими мужами державними в Петербурзі не спричинить пересуненя у взаїмних відносинах держав. Конференциї ті не принесли нічого, що могло би занепокоїти Европу.

Гостина анґлійского міністра війни льорда Гелдена в Берлині та принятє, якого там дізнав, показали, що обі сторони бажають уложеня повного довіря відносин.

Бесідник займав ся опісля подрібно переговорами Німеччини та Франциї в справі Марокка, які довели до користного висліду. Також Австро-Угорщина мала в сім інтерес, бо залежить їй на сім, щоби побережа Марокка нігде для торговлі не були замкнені.

Европа мусить з тим числити ся, що анґлійска політика буде на дальше опирати ся на тридержавнім порозуміню. Ґрей сказав в палаті громад 10. липня, що відносини між Анґлією і Німеччиною є тепер знамениті та що нема справи, яка нарушила би інтереси тих обох держав.

Добрі відносини між державами не положать однак кінця суперництву в уоружуваню. Відносини правительств вдоволяючі. Але не так легко зникає неохота між народами. Та є се поступ взглядом недалекої будуччини, що є утертий шлях до порозуміня.

Марк'ґр. Бакегем перейшов опісля до обговореня подій в Туреччині та війни італіяньско-турецкої і висловив надію, що війна буде небаром покінчена. Дальше бесідник зазначує, що Европа має в тім як найбільший інтерес, щоби новому турецкому кабінетови повело ся завести порядок у себе в краю. Він мусить насамперед усунути небезпеки в Альбанії, сповнюючи поміркованї домаганя Альбанців. З черги заняв ся бесідник ініциятивою гр. Берхтольда

ЗАСТУПНИК.

(З францускогo — Фр. Коппе).

(Конець).

— А колиб все таки не було для мене за пізно? —думав. — Колиб і я, так як инші, міг в честний спосіб заробляти на свій хліб? Колиб я мав спокійний сон і не бояв ся, що збудить мене привид поліцианта, що приходить мене арештувати? Впрочім—хто хотів би мене тепер пізнати, мусів би мати незвичайно бистре око... моя борода робить мене зовсім неподібним. Роботи досить, хто ві не боїть ся, а якийсь спокійний кутик, де я міг би укритись, найде ся. Хто в примусових роботах не пропаде, виходить з них сильний і здоровий... а там я не мав рівного собі, коли прийшло ся з тягаром на плечах лізти до гори по широких драбинах. Тут всюди будують і мулярі потребують все помічників, що зароблять по три франки денно... Нехай цілий сьвіт забуде о мені, то всьо, чого бажаю!

Ту свою відважну постанову замінив в діло, кріпко єї держав ся і три місяці пізнійше був зовсім иншим чоловіком. Будівляний підприємець, у котрого був в службі, цінив его як одного з найліпших робітників. Робив свою роботу совістно, майже зі скаженою завзятостю і коли вечером сидів в своїй гостинници, де споживав вечерю, чув ся на смерть утомленим, хребет мов би хто переломив, ноги тяжкі, руки пекли, а очи напів заліплені порохом і вапном. Але при тім переповняло его безконечне вдоволене з самого себе і він гадав про свій гірко, але честно здобутий заробок, який старанно завязував в конець хустини. Тепер вже не мав ніякого страху, хоч ішов улицями, бо его біле від вапняного пороху лице робило его неподібним, а крім того памятав, що підозріваючий погляд поліцианта майже ніколи не задержував ся на правдивім робітнику. Був мовчаливий, тверезий, мав здоровий сон людий праці — був свобідний! І вкінци, немов би доля хотіла его винагородити, придбав собі приятеля.

Був то мулярский помічник так як і він, називав ся Савініян і походив з околиць міста Ліможе, звідки майже всі париcкі мулярі вербують ся. Він був ще зовсім молодий, мав червоні лиця від сільского воздуха і прийшов до столиці, несучи ціле своє майно в клунку на кінци палиці. Жан-Франсоа любив в нім его невинність і честність, его дитинну віру в будучність, всьо, що він сам вже від так давна утратив і опікував ся молодим товаришем як отець. Савініян, з природи рухливий і трохи самолюбний, приймав ту опіку радо, вдоволений, що найшов товариша, що так як він був ощадний і мав таку саму відразу до шинкового житя. Оба приятелі мешкали в хорошій комнатці на передмістю, але що їх доходи були малі, рішили ся приймити до себе ще третого товариша, старого, скупого Оверніийця, що умів майже цілий свій заробок відкладати і думав лиш о купні якого господарства в своїм родиннім селі.

Жан-Франсоа і Савініян стали вскорі нерозлучними приятелями. Кождої неділі виходили на далекі прогульки в околицях Парижа і обідали по огородових гостинницях в тіни дерев і на сьвіжім воздусі. Жан Франсоа велів свому товаришеви оповідати про всьо, чого міщухи не знають і чим ціле своє житє погорджують. Научив ся пізнавати дерева і цьвіти, пору засівів і жнив, слухав уважно оповіданя про тисячні подробиці сільского житя: про весняні, літні, осінні і зимові роботи в поли, в огороді і дома, єму здавало ся, що чує удари ціпів о тік стодоли, шум води на лотоках, в думці вів коні до пійла, ходив серед осінних мрак на польоване з ловцями і прислухував ся в часї довгих зимових вечерів при палахкотячім огни в печи ріжним дивним оповіданям старих людий. Відчував незнану собі, глубоку і сумовиту радість, коли слухав о тих лагідних, спокійних і одностайних річах.

Коли мав яку журбу, то хиба ту, аби Савініян не дізнав ся про его попереднє житє. Вже нераз вирвалось єму не хотячи яке слово із злодійского словаря, або який простацкий рух, останки его страшної минувшости і він відчував тоді біль чоловіка, котрий побачить, що засклеплена рана починає на ново кервави-

яку так приязно приняли. Вислідом сеї ініцията тиви та виміни гадок між державами мають бути ради, яких уділить ся Туреччині. Бесідник зазначив вкінци цілковиту згоду комисиї з управою уряду заграничних справ що до удержаня мира та тісного додержуваня наших союзів. Тісний наш союз з Німеччиною підносили в дискусиї в горячих словах. Висловлено бажане, щоби відносини держави до Росиї уложили ся на основі цілковитого довіря. Комисия переконана, що нема ліпшої ґарантиї мира на Балкані як се, щоби Австро-Угорщина була знов з Росиєю в як найліпшім порозуміню. Комисия похвалила цілковито мирову політику міністра. Комисия, зазначує бесідник, ухвалила висловити міністрови заграничних справ цілковите довірє.

Вчерашний день приніс трохи ліпші вісти з поля міжнародної політики. Именно в Парижи при помочи француского президента міністрів Поанкаре навязала ся справа направи відносин між Австриєю і Росиєю, що мало би величезний вплив на балканьскі відносини. Як доносять, удало ся францускому міністрови пересьвідчити перебуваючого в Парижи российского міністра справ заграничних Сазонова, що справа австро-российского порозуміня є конечна і що обі ті держави повинні спільно перевести успокоєнє Балкану. Надіють ся супротив того, що нинішний день принесе проясненє ситуациї.

Дальше доносять з Парижа, що Туреччині буде вручена збірна нота в справі реформи в Македонії. В той спосіб хотять держави випередити союз балканьских держав, аби они не предкладали безпосередно Туреччині своїх жадань. Гадають, що Болгария лиш дуже нерадо на то згодить ся, натомість Сербія, Греция і Чорногора не будуть викликувати війни. Очи видно що держави не предложать Туреччині всіх жадань балканьских держав.

Берлиньска „Tägl. Rundschau" одержує вість, що Австро-Угорщина предложить державам скликане конференциї на случай, коли би мирові заходи держав остали безуспішні. Надіють ся, що на ті предложеня згодять ся всі великі держави. На всякий спосіб, колиб навіть прийшло до війни, будуть держави старати ся, аби она не розширила ся поза Балкан, а по війні аби не прийшло до ніякої зміни дотеперішного стану посіданя.

„Die Zeit" доносить з дипльоматичної сторони, що між Австро-Угорщиною і Росиєю цілковите порозуміне що до поступованя на Балкані і що ті держави дискутують тепер не над квестиєю зльокалізованя війни, лише над квестиєю перешкодженя війні. Завважує при тім, що се поступованє Австро-Угорщини і Росиї рука в руку показало ся доси безуспішне. Причиною сего є загадочне поведене міністра Сазонова. Доси не знають российскі посли на Балканах, як уложать ся відносини і що в Льондоні та Парижи переведе Сазонов. Се дволичне поведенє Росиї лише погіршує положенє.

На берлиньскій біржи появила ся поголоска про мобілізацию в Румунії, яка мала би з порученя Австро Угорщини і в порозуміню з Росиєю виступити в ролі посередника для втихомиреня балканьских держав. „Daily Graphic" пропонує, щоби всі держави поручили Австро-Угорщині поліцийну службу на Балкані для удержаня ладу і мира.

„Berl. Tagebl." доносить, що в договорі, заключенім між балканьскими державами, виразно сказано, що коли би Туреччина не згодила ся на домаганя тих держав, то мимо інтервенциї держав мусить прийти до війни.

Окремий дописуватель „N. fr. Presse" доносить з Софії, що в місті всі склепи позамикано; в богато склепах остали лише женщини. Висші офіцири болгарскої армії є думки, що війна потреває три місяці, а головний тягар упаде на плечі болгарскої армії. Болгария понесла знатні жертви для піднесеня справности своєї армії, а тепер бажає випробовати свої сили. Хоч посли є свобідні від войскових повинностий, 40 молодших послів вступило у войскові ряди. Королівским указом піддано зелізниці під управу міністерства війни. Зелізнича служба і міністер зелізниці одержали войскові степені.

З Константинополя і Парижа наспіли вісти про близьке заключене італіяньско-турецкого мира. Під грозою близької війни на Балкані Туреччина показала ся уступчивою і, як кажуть, приймила послідні італіяньскі условія. Після вістий з Берлина основа заключення мира буде опирати ся на слідуючих постановах: Туреччина признасть обом провінциям в Африці цілковиту самостійність, Італія постарає ся о безпосередне порозуміне з тими провінциями, релігійне зверхництво полишить ся в руках султана, турецкі войска можуть війти в службу обох нових провінций або з войсковими почестями вийти з Триполітанії. Надіють

ти, тим більше коли помічував, що то викликувало в Савініяні нездорову цікавість. Коли молодий хлопець хотів его розпитувати про тайни великоміского житя, удавав колишний кримінальник, немов би нічого не знав і звертав розмову на що инше, але при тім обхоплювало его глухе причутє якогось будучого нещастя.

Его побоюваня мали вскорі оправдати ся, бо Савініян не полишив ся таким простодушним, добрим хлопцем, яким прийшов до Парижа. Коли прийшла весна, полишав чим раз частійше товариша і блукав поперед ярко осьвітленими входами до балевих саль на передмістях та тужно споглядав за громадками дівчат, що з голими головами тягнули ся до середини. Відтак одного дня, коли боз сильнійше запах, а голос орхестри ще голоснійше лунав, відважив ся переступити поріг і від того часу помітив Жан-Франсоа, що его приятель змінив ся зовсім в поведеню і вигляді. Став майже зарозумілий, марнотратний, позичав часто від товариша его тяжко зароблений гріш, не віддаючи его. Жан Франсоа почув ся опущеним, терпів мовчки, бо здавалось єму, що не має права робити другому докорів, але чим раз більше думав зі страхом о кінци.

Одного вечера, коли зажурений ішов сходами до своєї комнати, почув гамір роздразнених голосів і пізнав хрипку бесіду Оверніїця. Давна привичка обережности і недовірчивости задержала его на сходах і він став наслухувати, аби пізнати причину крику.

— Так! — кричав Оверніїць — я певний, що мій куфер розбито і украдено мені пять люідорів, які я там сховав в малій коробочці. А того не міг віхто инший зробити як один з мулярів, які тут мешкають. Як господар дому мусите відповідати за лад, бо коли не позволите мені переглянути куфрів обох мулярів, то тоді я вас заскаржу. Мої бідні заощаджені гроші! Там були два наполеондори, а прочі з бюстом Люї Филипа і я всі позначив зубами. Так, бо мене не так легко ошукати. А тепер до діла, скоро! Глядайте разом зі мною, або кличу поліцию!

— Про мене! — почув Жан-Франсоа відповідь господаря. — Тим гірше буде для вас, коли нічого не найдете і розсердите мулярів.

Жан-Франсоа опер ся дрожачи о стіну. Пригадав собі, що Савініян вже від кількох днів ходив якби не свій і пригноблений; але мимо того не хотів вірити в крадіж і притиснув оба затиснені пястуки до своєї груди, м. ж тим як до него доносило ся сопіне Оверніїця, що пильно перекидав річи обох мулярів.

— Ось они! — скрикнув нараз скупар ликуючим голосом. — Ах, мої хороші золоті птички! А де були?! В сурдуті того солодкого Лімузинця! Я мав більше підозріне на его товариша — ах, облесний драб! Але сейчас кличу поліцию, — дорого за то заплатить!

В тій хвили почув Жан-Франсоа добре собі знаний хід Савініяна, що поволи виходив по сходах на гору.

— Він зрадить ся — подумав. — Три поверхи — може ще буду мати час...

Отворив двері і увійшов блідий як стіна. В однім куті побачив господаря і служницю Марию, що змішані глядіти на старого Оверніїця, що клячав посеред комнати між порозкидуваними річами і з жаром цілував свої лотики.

— Досить того! — крикнув Жан Франсоа хрипким голосом. — То я, я украв! Щоби бути безпечнійшим, сховав я їх в куфрі товариша. Я злодій, але не зрадник. Прикличте поліцию! Але передтим лишіть мене самого з Савініяном. Він іде зараз за мною.

І справді при тих словах увійшов до комнати Лімозинець і побачивши, що крадіж викрила ся, станув мов громом ражений коло дверий з опущеними руками і тревожно глядячими очима.

Жан-Франсоа кинув ся до него, немов би хотів его обійняти і прикладаючи уста до его уха, шепнув:

— Мовчи!

Відтак обернув ся до тамтих і сказав:

— Лишіть мене самого з ним! — І показав їм на двері таким приказуючим рухом, що они мовчки послухали.

Савініян, затягаючи ся від наглого здивованя і страху сів на ліжко, не сьміючи підвести очий.

— Слухай — сказав до него товариш тихо, беручи его за руки. — Я знаю, длячого ти то зробив... ти хотів своїй дівчині купити якусь прикрасу... То було би тобі принесло шість місяців вязниці. Але вязницю покидає ся лиш на то, аби вже на ново там вертати і певно став би постійним гостем в судовій салі. Я знаю ся на тім... я був сім літ в поправчім заведеню, рік в Сен Пеляжі, три роки в Поасі, пять літ в Тульоні! — Але не бій ся — я вже справу уладив — ту крадіж беру виключно на себе...

— Нещастний! — скрикнув Савініян, але в его трусливім серци зродила ся вже несьміла надія.

— Коли найстарший служить при войску, наймолодший є вільний — відповів Жан-Франсоа. — Я твій заступник — ось і все! Ти мене трохи любиш, правда? — Ну, то моя нагорода — досить того! Мене й без того були би першого ліпшого дня запхали у тюрму — бо я видалений з Парижа на десять літ. А відтак, бачиш, тамто житє я вже добре знаю, мені приде ся лекше як тобі — не буду ніколи жалувати ся, коли мені присягнеш, що від тепер будеш честний. Савініян, я любив тебе як брат — і я був дуже щасливий — як довго я тебе знав, був я честний і порядний... і може був би я таким ціле моє житя, колиб мав батька, що дав би був мені яке ремесло в руки і матір, яка була би мене научила молитись... Будь здоров, не плач... і обійми мене, чую вже тяжкі кроки на сходах... так, бувай здоров, бувай здоров.

Притиснув товариша сильно до грудий і відітхнув его відтак від себе саме в хвили, коли отворили ся двері. То був Оверніїць, що вернув з кількома поліциянтами. Жан-Франсоа виступив спокійно напротив них, позволив собі заложити на руки ланцухи і крикнув сьміючи ся і не оглядаючи ся вже на Савініяна:

— Наперед тайко!

Нині він в Каєнні, засуджений на дожизненні тяжкі роботи, як непоправний злодій...

ся, що підписане договору послідує вже в найблизших днях.

Новинки.

Львів, 5 жовтня 1912.

— Вчерашний день Іменин Є. В. Цісаря обходжено у Львові як звичайно дуже торжественно. О 9 год. рано відбуло ся в Архікатедрі лат. обряду торжественне богослужене, котре відправив Є. Е. Архіепископ Більчевский в сослуженю численного духовеньства. На то богослужене прибули: в заступстві Є. Е. п. Намістника Віцепрезидент Намістництва Гродзіцкий, Маршалок кр. гр. Адам Голуховский; дальше Президент висшого краевого суду Червіньский, Віцепрезидент кр. Ради шкільної др. Дембовский, Віцепрезидент Дирекциї скарбу др. Шляхтовский, Президент дир. почт і телеґ. Вонатерні і богато инших достойників. В костелі творили шпалір воякн 55 пп. а перед костелом уставив ся баталіон 55 пп. з прапором і орхестрою.

В Архікатедральній церкві сьв. Юра відправив богослужене Є. Е. ВПр. Митрополит гр. Шептицкий, а на богослуженю були радн. Двора Зімни з урядниками.

У вірменьскій катедрі відправив богослужене Є. Е. Архіепископ Теодорович в сослуженю численного духовеньства, а на богослуженю були радн. Двора Шелїговский з урядниками. Так само відбули ся богослуженя і в парохіяльних церквах, де також була і молодїж шкільна.

— Стан здоровля Є. Е. п. Намістника поліпшив ся очевидно, горячка минула. О стан здоровля п. Намістника насліло вчера знов телеграфічне запитане з кабінетової канцеляриї Є. В. Цісаря в наслїдок Найвисшого припорученя. — Пані Намістникова одержала телеграму, в котрій Найдостойнійший Архікнязь Кароль Франц Йосиф в імени Архікнягині Зити і своїм висказує сочувство з причини хороби п. Намістника і запитує про стан его здоровля.

— Конкурс на посаду лікаря зелізничного в Перемишли розписано і оголошено в Gazet-ї Lwowsk-ій з речинцем вношеня подань до 15 жовтня с. р.

— Запомоги на удержане інтернатів одержали із суми 40.000 К ухваленої соймом а даної до розпорядимости Виділу краевого між иншими інтернати СС. Василиянок в Яворові 300 К, у Львові 600 К, інтернат Укр. Тов. педагоґ. 700 К, інтернати СС. Василиянок в Перемишли 2000 К і в Станиславові 400 К — разом 4000 К.

— Самоубийство німецкого консуля. Берлиньска ґазета „Local-Anzeiger" доносить: Бар. Реден пізнав панну Піршке (не Тіршке) 7 літ тому назад. Она мала тепер 34 літ. Мешкала в Шарльоттенбурзі у своєї матери, котру удержувала з праці рук, займаючись шитєм біля. Що року на весну і в осени їздила Піршківна до Львова до свого нареченого і остаточно мали пібрати ся, колиб Реден перейшов на емеритуру. Тимчасом іменоване єго послом в Абесинії перешкодило тому. В листі до батька заявив він, що навкучилось єму жити і відбирає собі житє разом з нареченою і за её згодою. Оба похорони мають відбути ся нині, похорон Редена о год. пів до третої з ул. Листопада ч. 71 а похорон Єлисавети Піршке о 4 год. по полудни з будинку анатомії. Оба похорони мають зійти ся на кладовищи і обоє погибші мають бути похоронені в спільнім гробі.

— З салї судової. Розправа карна против Константина Цеити, бувшого директора урядів помічничих Виділу краевого в Чернівцях о злочин спроневіреня і обманьство на шкоду „Червоного Хреста", закінчила ся перед львівским судом присяжних засудом обжалованого на кару двохлітної тяжкої вязниці з вчисленем арешту слідчого, так що засуджений має ще відсидїти 14 місяців.

Господарство, промисл і торговля.

— Господарско-ветеринарийний курс в Дрогобичи. Філія Краевого Товариства господарского „Сїльский Господар" в Дрогобичи уладжує при підмозі Головної Ради товариства в днях від 17 до 21 жовтня 1912 р. господарско-ветеринарийний курс в Дрогобичи. Виклади будуть відбувати ся що дня рано і пополудни, а викладати-муть: Вп. Володимир Чубатий, ветеринарийний лїкар: 1) Хороби домашних зьвірят в наслідок злого живленя і їх лїчене. 2) Хороби заразливі. 3) Закони відносячі ся до заразливих хоріб. 4) Поміч тільній корові. 5) Поміч при наглих випадках. 6) Купно зьвірят домашних на торзї. 7) Хороби зьвірят, при котрих можна купно уневажнити. 8) Хиби молока. 9) Розпізнаване віку у зьвірят. Виклади сї будуть получені з демонстрациями на живих оказах та на фантомах.— Вп. о. Іван Негребецкий: 1) Управа пашних ростин. 2) Управа сїножатий та пасовиск. 3) Знаряди господарскі при сїй управі. — Вп. М. Творидло: 1) Годівля худоби: а) Як повинен рільник доходити до молочних коров? б) Живлене та плекане худоби. в) Значінє спілок для контролї молочности. г) Як має виглядати добра стайня. 2) Як закладати та вести спілки для обезпеченя худоби. Пожадана була би як найчисленнїйша участь доокoличних селян та селянок. Виділ Філії постарає ся о відповідне поміщене для участників курсу. Участники одержать сьвідоцтва з відбутого курсу. Письменні і устні зголошеня належить вносити на руки голови філії „Сїльского Господаря" Впр. о. Івана Негребецкого в Ясеници сільній, п. Дрогобич, або до Вп. Волод. Чубатого в Дрогобичи.

Дня 21-го жовтня (в понедїлок) відбуде ся в салї міскій ґімнастичній при ул. Стрийській о год. 12-тій в полудне велике віче господарске, на котре повинні явити ся всі стани спочуваючі з долею нашого рільництва, а передовсїм усї сьвідомі селяне і селянки з усїх сіл дрогобицкої землї.

— Українська фабрика виробів масарских. Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичині електричну фабрику першорядних гиґієнічних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Рынку в домі Товариства „Просьвіта" і при ул. Сикстуській в домі „Народної Гостинниці". На отворене тих наших склепів звертаємо увагу не лише львівскої української громади, але цілої української суспільности у Львові і в краю, а передовсїм наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажане нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби нї гроша нї накладу праці, щоби сю нову і першу в Галичині фабрику поставити на рівні з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найлїпші гиґієнічні вироби. Першорядні машини, найлїпші сили робучі, безпроволочне полагоджуванє всяких замовлень, чесність і солїдність в інтересі дають запоруку, що ся нова институция як найгарнїйше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слїд товариство в его змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлінів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

Ціна збіжа у Львові.

дня 4-го жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·30	до	10·60
Жито	8·80	„	9·—
Овес	8·90	„	9·50
Ячмінь пашний	8·60	„	8·80
Ячмінь броварний	9·—	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	—·—	„	—·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	7·70	„	8·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	95·—	„	120·—
Конюшина шведска	85·—	„	95·—
Тимотка	25·—	„	30·—

Телеґрамм.

Софія 5 жовтня. Нині в роковини оголошеня независимости Болгарії зібрало ся собранє а король Фердинанд отворив сесию слідуючою промовою: Заряджена в краю загальна мобілізация збройної сили зробила необхідним оголошене стану облоги в цілім королівстві. На основі арт. 73 конституциї скликано вас в цїли затвердженя указу в справі стану облоги та в цїли ухваленя инших заряджень законодатних, котрі суть потрібні з причини трудних відносин, в яких знаходить ся наша вітчина. В переконаню, що з гадкою о найвисших інтересах держава болгарска сповняє знову свій обовязок, молю Бога о благословенє для вашої праці.

Атини 5 жовтня. Чотири торпедовці, закуплені Грециєю в Анґлії, вибрались в дорогу.

Атини 5 жовтня. Відбувають ся тут безнастанно демонстрациї за війною. В Солуни задержали власти турецкі два грецкі кораблї торговельні.

Атини 5 жовтня. Мобілізация відбуває ся дальше, резервісти прибувають зі всіх сторін, в цілім краю запанувало одушевлене.

Константинополь 5 жовтня. Положенє не змінене. Амбасадори французкий і росийский зложили нині міністрови справ заграничних Норадунґіянови візити; по візиті той конферував з міністром Кіямілем.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Ц. к. уприв, галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржові замовленя

виконує ся під найкористнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і корисної

льокаций капіталів.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ

ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).